Stjernen.

P. Ebbeson, Redaktör

Alt Bladet vedkommende saasom: Indsendelser, Adresseforandringer o. s. v. adresseres „Stjernen" Dannebrog, Nebraska.

Penge kan sendes i „Money Orders", Post Note, Bank-Note eller i Registeret Breve.

For Penge der sendes i løse Breve kan Udgiveren ikke være ansvarlig.

"STJERNENS" AGENTER.

„Stjernen" kan bestilles hos efternævnte Herrer, der som vore Agenter er bemyndigede til at modtage og kvittere for Abonnementspenge.

C. H. Christensen, Fremont, Nebr.
N. Fr. Hansen, Cedar Rapids, Iowa.
Chr. Johnson, Minden, Nebr.
N. Christensen, Clarkson, Kansas.
H. H. Cruusberg, Hampton, Nebr.
O. C. Rodby, Deerfield, Dane Co., Wis.
P. Paulson, U. P. Depot, Cheyenne, Wyo.
Erik Knudsen, Davey, Lancaster Co. Neb.
A. L. N. Spangberg, Room 50, A. T. & S. F. Build., Topeka, Kan.
B. M. Bager, 1907, 27 Ave. & Burdette St., Omaha, Nebr.

Prøvenumre eller manglende Eksemplarer faas ved Agenterne naar Henvendelse derom sker ihde.

Hr. C. M. Pedersen er rejsende Agent for "Stjernen", og som saadan bemyndiget til at modtage og kvittere for Abonnementspenge.

Peter Ebbeson, Udg.

Det i nærværende No. af „Stj." afsluttede biografiske Omrids af Nebraskas Legislaturmedlemmer vil formentlig vise sig at være en nyttig Vejleder for den Læser, som følger med Legislaturberetningerne. Gjem det til Brug ved Lejlighed.

En uundgaaelig Reform.

Den lovgivende Forsamling i Indiana har ved Petition opfordret Kongresen til at foretage de indledende Skridt til en Ændring i den nationale Grundlov saaledes at Folket faar Ret til selv at vælge sine Forbundssenatorer. En saadan Ændring skal være bindende naar den vedtages i begge Kongressens Kamre og Legislaturerne i de ¾ Fjerdeparte af Staterne. Der er Sandsynlighed for, at de Legislaturer, som kontrolleres af Demokraterne og Alliansepartiet vil for Størstedelen være stemte for denne Reform; men dog bliver det nødvendigt at enkelte republikanske Legislaturer laaner deres Hjælp til dens Gjennemførelse, hvilket heller ikke er utænkeligt at de vil.

Nærværende Aar har været frugtbart paa Argumenter, som taler for Overhusets Valg direkte ved Folket. I Washington og Nord-Dakota har der været aabne Beskyldninger om Bestikkelser. Disse Tildragelser burde ogsaa fremme Gjennemførelsen af den eventuelt uundgaaelige Reform.

En Fører savnes.

Øjeblikkets store Savn i Kongressen er en Mand, der kraftigt og bestemt formaar at hævde Folkets store Krav paa en forøget Pengecirkulation, uden Paavirkning af Guldfyrsterne i New York eller Sølvkongerne i Nevada.

Som Stillingen staar søger Guldfyrsterne at samle om deres Guldkalv hele Landets konservative Element, paa hvem en billig Sølvdollar har samme Virkning som en rød Klud paa en Tyr. Og det er allerede saa temmelig godt lykkedes dem at hypnotisere varsomme og frygtagtige Pengelskere med den Troesartikel, at Guld er den eneste Møntfort, der kan give Handelslegemet Fasthed i Fødderne.

Paa den anden Side staar Sølvkongerne og søger klogeligt at udbytte den folkelige Overbevisning om, at Pengeforsyningen er utilstrækkelig. Denne Omstændighed vender de til sin egen Fordel ved Forsøget paa at tvinge 80-Cents-Sølvdollars paa Folket, til stor Profit for dem selv.

Hvad Folket forlanger er en forøget Mængde af 100-Cents-Dollars, ligemeget om de er lavet af Guld, Sølv eller Papir.

Hvem vil træde op i Kongressen og stille sig som Talsmand for disse Begreber, og holde sig ren og ubesmittet af Vestens Sølvringe og Østens Guldringe?

Træplantningens Fremme.

Den saakaldte Inter-Stats-Kunstvandingskonvention, der nylig havde Møde, har opfordret de lovgivende Forsamlinger i Kansas og Nebraska til at vedtage en Lov, der bemyndiger Countystyrelsen til at udbetale en Præmie til enhver Landejer, der anlægger og vedligeholder en Vanddam paa sit Land. Samtidig anmodes begge Staters Guvernører om at sammenkalde Massemøder i forskjellige Countier, for at hvert Countys Befolkning kan tage saadanne Forholdsregler, som maatte anses tjenlige til Sagens Fremme. Begge Forslag er gode saa langt de række, men de kunde gaa endnu videre og være endnu bedre.

En radikal Klimatforandring søges fremkaldt ved Vandampsystemet. Men ethvert andet praktisk Middel til Forøgelse af den naturlige Fordampnings Fladeomraade og Atmosfærens Mildhed har vist nok ogsaa Krav paa Hensyn, og og derfor skal vi ikke undlade at minde vedkommende om, at Træplantning er en gammel æret Maade at fremlokke Fugtigheden paa. Et fem Akres stort Skovparti anlagt paa hver Kvart Sektion af Nebraskas golde Areal vilde tilvisse fordoble de kunstigt tilvejebragte Søers Tiltrækningskraft og i stor Grad forskjønne Landskabet. Catalpa, Morbær, Borelder og Ask vokser frodigt selv i en Orken. Kommer de først i god Vækst skal de nok tvinge Elementerne til at bidrage til sit Underhold. I forholdsvis kort Tid vil de forvandle Orkenen til en Have.

Her er mere Stof til Eftertanke.

John M. Powers fordrer Retfærdighed.

Guvernørkandidat John M. Powers har i Anledning af Contestens Tilsidesættelse tilstillet Legislaturen i Lincoln et Brev dateret den 16de Febr.

Han stiller det Forlangende, at Legislaturen skal unde ham blot en Time til at fremstille sin Sag, og Boyd maa for hans Skyld gjerne faa al den Tid til Svar han ønsker. Besidder Legislaturen Retfærdighedsfølelse, besidder dens Medlemmer Respekt for Embedsedens Helligheed, kan de ikke afvise denne billige og berettigede Fordring.

I Brevet godtgjør Mr. Powers tydeligt, at Konstitutionen tvinger Legislaturen til at afgjøre Contesten, og at den selvfølgelig ikke kan nægte at gjøre dette uden at gjøre sig skyldig i Grundlovsbrud. „Hvornaar agter De at opfylde denne Pligt?" spørger Powers. „Tror De maaske, at det ingen Betydning har for mig? Ja, for mit personlige Vedkommende og for Ærens Skyld har det ingen Ting at betyde. Men har De da ingen Respekt for Folkets Rettigheder, som valgte mig? Kort efter Valget modtog jeg Forsikringer fra enhver Egn i Staten og fra Folk i alle Partier, som overbeviste mig om at de independe Vælgere og en stor Del af de øvrige Partiers Vælgere ansaa mig for valgt, og jeg blev overbevist om, at mindst tre Femtedele af Vælgerne fordrede, at jeg skulde bestride ad Lovens Vej James E. Boyds prætenderede Valg. Det er Hensynet til denne Fordring, og ikke min personlige Motivering, som Contesten skylder sin Tilblivelse. Maaske den ærede Legislatur betvivler at jeg har Beviser for min Sag? Hør nu. Statssekretæren siger at Boyd fik 1114 Stemmer flere end jeg fik. Jeg har bevist at over 2000 Personer i Douglas Co. blev kjøbte til at stemme for Boyd, og at over 1300 deraf stemte i Omaha. Jeg bevist at der i flere af Omahas Valgstedder, hvor Boyds samlede Stemmeflerhed over mig var ca. 5000, blev benyttet en Valgmethode, som ikke alene var ulovlig, men øjensynlig beregnet paa at muliggjøre Repetition og ulovlig Afstemning. Dette er kun to Punkter ud af de mange, jeg har. Men Deres Tid er knap, derfor vil jeg ikke forlange at den hele Bevisførelse skal frem. Maaske De befrygter, at mine Sagførere skal optage for meget af Deres kostbare Tid, eller at deres Veltalenhed skal overmande Deres Dømmekraft. Hvis saa er, beklager jeg Dem, thi jeg er ingen Jurist. Men jeg nærer stor Tillid til min Sags Retfærdighed. Giv mig en Time til at fremstille min Sag i og en Time til dens Afslutning, og giv James E. Boyd al den Tid, han ønsker. Enhver Borger har Krav paa at blive hørt af den Domstol, som Loven har bestemt til Afgjørelse af hans Andragender og Klager. Legislaturen er den eneste Domstol, som har Jurisdiktion i denne Slags Sager, og naar De nægter at høre mig, fornægter De mig en af de helligste Rettigheder, som Grundloven hjemler mig som Borger af Nebraska."

Kreditten dø!

Maaske denne Overskrift lyder revolutionær. Nuvel, vi ønsker Revolution.

Blandt Nybyggerne paa de de vestlige Sletter lød fordums Slagordet: „Kreditten leve!" De sidste Ekkoer af denne falske Sætning stiger som et undertrykt Smertesuk fra den pante-pantsrede Grund, det en Gang i Digtersproget saa lovpriste „frie Vesten". Nej, Kreditten skal ikke leve, thi den er ikke Liv i og for sig, men Død. En Fordærvelsens Spire er den, svævende i vor moderne Samfundsluft, bringende Død og Pine over saavel den offenlige som den private Økonomi.

Derfor har vi i Dag omskrevet den forædlede raabne Sætning, saa den kommer til at hedde: „Kreditten dø!" Og som praktiske Medlemmer af Samfundet agter vi at begynde Gjennemførelsen af dette Prinsip her hjemme i vor egen Forretning.

„Stjernen" har hidtil, lige som andre Blade, havt paa Slæbetoug et vis Antal Abonnenter, der staar til Restanse for 2 til 3 Aar. Under et eller andet Paaskud har de faaet os til at sende dem Bladet, men aldrig har det faldet dem ind at betale en eneste Cent. Bladets videre Forsendelse til dem standser fra dette No. Regningerne imod dem bliver overgivne til en Prokurator for Indkassation. Vi har ikke Spor af Overbærenhed med saadanne Bedragere.

Saa har vi en anden Klasse resterende paa vore Lister — og deres Antal er just ikke lille — som nok gjerne vilde, men ikke kan, betale. I hvert Fald gaar de med den rolige Sødslummer-Overbevisning, at de ikke kan; dog tvivler vi ikke paa, at en Del af dem nok kunde skaffe de Par Dollars, hvis de kunde faa sig selv til at tro det.

Gjerne vilde vi være alle Efternølere kvit paa en Gang. Men Hensynet til Ret og Billighed forbyder os at gjøre det netop paa dette Tidspunkt. Tørke og Armod har iaar ramt mange af de Kredse, hvor „Stjernen" cirkulerer, og vi ve'd, at mange af Abonnenterne paa disse Pladser har den bedste Vilje til at betale, men kan ikke. Paa Frastand er det vanskeligt for os at skjelne disse fra dem, som undlade at betale af lutter Ligegyldighed. Derfor kan vi ikke i Øjeblikket stryge alle resterende uden at begaa en Uret, som vi ikke ønske at besmitte vore Hænder med.

Men vi lover vore kontantbetalende Abonnenter, at vi skal sætte al vor Kraft og Energi ind paa Gjennemførelsen af udelukkende Kontantbetaling hurtigst muligt. Thi vi føle, at vi skylde vore kontantbetalende Abonnenter dette. De ærlige Abonnenter maa jo betale for de uærlige. De Abonnenter, som betale i Forskud, maa under det infame Kreditsystem betale for de Eksemplarer af Bladet, som udsendes til ikke-betalende Abonnenter, med andre Ord, Udgiveren maa knibe paa andre Udgifter, saaledes at den betalende faar mindre Værdi for sine Penge, end Tilfældet vilde være dersom alle betalte. Et nøje paa Erfaring grundet Studium af denne Sag har bragt os til den faste Overbevisning, at vi med Kontantsystemet kan byde vore Læsere et bedre Blad for $1.50 end Kreditudgiverne formaar at præstere for $2.00. Skjønt det yngste af dem alle, er „Stjernen" allerede i sin nuværende Karakter og Størrelse det billigste danske Blad i Amerika. De øvrige danske Udgivere maa for os gjerne hænge ved Kreditrumlen, om de saa lyster; vi skal ikke befatte os mere dermed.

I Løbet af nogle Dage vil enhver resterende Abonnent blive tilstillet en Regning og Brev fra „Stjernen"s Ekspedition. Naar Svar indløber skal vi nærmere fastsætte et Dato for Indførelsen af Kontantsystemet i vor Forretning. Og efter den Tid vil Bladet ikke blive tilsendt nogensomhelst længer end 3 Uger efter Udløbet af den Tid, der er betalt for, med mindre vedkommende har særskilt Overenskomst med os om Kredit. Enhver, som staar til Restanse nu og hvis Omstændigheder er saa slette, at han ikke kan betale, vil faa Kredit til Efteraaret, vel at mærke, naar man skriver os til og forlanger det. Vi har allerede modtaget flere saadanne Forlangender, og vi nærer den Tillid at Folk, som viser Sagen saa megen Interesse, nok skal betale saa hurtigt de kan. Vi haabe ved Hjælp af vore personlige Breve at kunne udskille de berettigede resterende fra de uberettigede. Til disse sidste vil Bladets Forsendelse hurtigst muligt blive standset og Fordringerne inddrevne ved Lov.

Republikanere og Demokrater.

Den nye Fordeling af Repræsentanter mellem de forskjellige Stater forøger Antallet af Husets Medlemmer fra 332 til 356. Forholdstallet er en Repræsentant for hver 173,901 Indbyggere. De Stater, hvis Befolkning, divideret med 173,901, efterlader et Antal større end Halvparten heraf, faar imidlertid en Repræsentant mere, og dette er Tilfældet i 17 Stater. Ved denne Deling er det lykkedes at opnaa, at ingen af Staterne faar mindre Repræsentation, end de havde før. Seksogtyve af de fireogfyrre vil beholde sin nærværende Repræsentation, tretten vinder hver et Medlem, fire vinder to, og en vinder tre. Listen bliver som følger:

	Før.	Nu.
Alabama	8	9
Arkansas	5	6
California	6	7
Colorado	1	2
Connecticut	4	4
Delaware	1	1
Florida	2	2
Georgia	10	11
Ihaho	1	1
Illinois	20	22
Indiana	13	13
Iowa	11	11
Kansas	7	8
Kentucky	11	11
Louisiana	6	6
Maine	4	4
Maryland	6	6
Massachusetts	12	13
Michigan	11	12
Minnesota	5	7
Mississippi	7	7
Missouri	14	15
Montana	1	1
Nebraska	3	6
Nevada	1	1
New Hampshire	2	2
New Jersey	7	8
New York	34	34
North Carolina	9	9
North Dakota	1	1
Ohio	21	21
Oregon	1	2
Pennsylvania	28	30
Rhode Island	2	2
South Carolina	7	7
South Dakota	2	2
Tennessee	10	10
Texas	11	13
Vermont	2	2
Virginia	10	10
Washington	1	2
West Virginia	4	4
Wisconsin	9	10
Wyoming	1	1
Ialt	332	356

De politiske Forandringer, der indtræder ved denne Ombeling, vil let kunne ses. De Stater, der almindeligvis er republikanske, vinder 17 Medlemmer, og de demokratiske Stater, New Jersey indbefattet, vinder 7. Ingen Forandring finder Sted i de saakaldte tvivlsomme Stater. Med Hensyn til Elektoral-Kollegiet vil der selvfølgelig ogsaa indtræde en betydningsfuld Omfordeling. Der er nu 44 Stater og 88 Senatorer, hvilket sidste Antal føjet til 356, der er Antallet af Repræsentanterne, giver 444 Valgmænd i Elektoral-Kollegiet. Hvis vi nu kalder New York, Indiana, Connecticut og West Virginia for tvivlsomme Stater, alle de sydlige Stater samt Maryland, Delaware, Missouri og New Jersey demokratiske, og hele Resten republikanske, saa vil Forholdet stille sig saaledes:

Antallet af Valgmænd	444
Nødvendige for et Valg	223
Republikanske Stater	218
Demokratiske do.	163
Tvivlsomme do.	63

Da nu New York har 36, Indiana 15, og Connecticut og West Virginia hver 6 Stemmer, er det klart, at Republikanerne vilde sejre, hvis en eneste af disse tvivlsomme Stater gik republikansk. Det ser jo uhyggeligt nok ud for Demokraterne; men Sagen er, at mange af de tidligere republikanske Stater er blevne meget „tvivlsomme" i det sidste Aar. Det vil imidlertid let ses, at i næste Præsident-Kampagne vil det afgjørende Slag komme til at staa i de vestlige Stater.

Men det er ikke usandsynligt, at et tredje Parti kan komme til at spille en bestemmende Rolle i den nationale Valgkamp i 1892. Agitationen for Dannelsen af et saadant udvikler sig jo stærkt, særlig i Vesten. Enhver Beregning med Hensyn til Chancerne mellem Republikanere og Demokrater vil derfor meget muligt kun gjælde til Vandsbæk.

De hedengangne Helte.

De to amerikanske Helte, hvis næsten samtidige Død kortelig berørtes i sidste No. af „Stj.", har spillet en saa overordnet Rolle i den fortvivlede Strid, der for godt et Fjerdedels Aarhundrede siden rasede mellem Norden og Syden, at det turde være vor Pligt at give vore Læsere en kort Skildring af deres Liv og Virksomhed.

Wiliam Tecumseh Sherman blev født i Lancaster, Ohio, den 8. Februar, 1820. I Hjemmet fik han en god forbereedende Skoleuddannelse og blev ved Sekstenaarsalderen anbragt paa Militærakademiet i West Point, New York. Han blev demitteret Aar 1840, og blev straks som Sekondløjtnant ansat ved tredje Artilleriregiment og beordret til Florida. Det følgende Aar forfremmedes den unge Sherman til Premierløjtnant. Ved Udbrudet af den merikanske Krig i 1845 forflyttedes han til California og blev Adjudant hos General Kearney. Da han i 1850 kom hjem, giftede han sig med Miss Ellen Boyle Ewing i Washington, en Datter af daværende Indenrigsminister. Samme Aar blev han forfremmet til Kapteejn, men tog imidlertid Afsked i 1853 for at overtage en Bankforretning i San Francisco. Han opgav hurtig denne Forretning, og optraadte derefter i et Aars Tid som Sagfører i Leavenworth, Kansas, (han havde nemlig i Begyndelsen af Fyrrerne lagt sig efter Lovstudier) og blev i 1860 udnævnt til Forstander for Louisianas Militærskole. Det var paa den Tid at nævnte Stat løsrev sig fra Unionen, en Begivenhed, som umiddelbart bevægede Sherman til at opgive sin Plads. Den 13. Maj, 1861, forfremmedes han til Chef for 13. Infanteriregiment, og havde allerede den 3. August, samme Aar, steget til Brigadegeneral og blev sendt til Kentucky. Hans dværende Chef, General Andersön, maatte af Helbredshensyn opgive sin Stilling, og Sherman blev da hans Eftermand. Straks efter Forterne Henry og Donelson var indtagne, overflyttedes Sherman 1862 til Tennessee-Armeen. I Slaget ved Shiloh, hvor hans Division udgjorde Fortroppen, blev han saaret, men vægrede sig for at forlade Marken saalænge Slaget stod paa. Gen. Halleck gav Sherman den Ros, at Sejren netop skyldtes hans Tapperhed og Iver. Han blev straks derefter udnævnt til Generalmajor ved de Frivillige og blev beordret til Memphis. I Vicksburg-Kampagnen indlagde han sig ligeledes store Fortjenester. Han understøttede General Rosecrans, da denne retirerede til Chattanooga og ilede tilbage til Burnside, som var omringet af Rebellerne ved Knorville. Da Grant blev udnævnt til Overbefalende gav han Sherman Kommandoen over Mississippi-Divisionen. De udmærkede Fortjenester, Sherman lagde for Dagen, kunde ikke undgaa at tildrage sig Opmærksomhed fra højere Vedkommende, og den 19. Februar, 1864, takkede Kongressen ham offenlig for den aktive Del, han tog i Chattanooga-Feltoget.

Den 10 April, 1864, fik General Sherman Ordre til at marschere imod Havet. Han medførte 99,000 Mand og 254 Kanoner, medens Oprørernes Styrke under General Johnson bestod af 62,000 Mand. Det ene Angreb efter det andet rettedes imod Fjenden, der saa smaat trak sig tilbage. Den 17. Juli begyndte det egentlige Angreb paa Atlanta. Slag efter Slag leveredes, og den 17. September saa Rebellerne sig tvungne til at rømme Byen. Sherman rykkede videre mod Savannah og erobrede ogsaa snart denne Stad. Hans Armee havde da marscheret 300 Mil paa 24 Døgn midt igjennem Georgia og havde vundet en glimrende Sejr. Sherman udnævntes nu til Generalmajor ved den faste Hær og blev atter takket af Kongressen for den glimrende Marsch, hans Tropper udførte.

Følgende Februar Maaned drev Sherman Fjenden ud af Charleston og holdt sit Indtog i Columbus den 17de. Ved Underretningen om Lees Overgivelse tilbød Johnson straks Sherman Underhandling om Fred, og denne lod Oprørsgeneralen slippe for saa godt Kjøb, at Kongressen udtalte sin Misfornøjelse derover. Derfor blev Sherman kaldt til Washington, men viste sig i Begyndelsen uvillig, men efter Præsidenten bestemt havde befalet ham at komme, indfandt han sig og aflagde nøje Forklaring.

Sherman var saa Overskommanderende for Mississippi-Divisionen indtil Grant blev Præsident, og da blev Sherman dennes Efterfølger som Chef for Hæren. Paa egen Begjæring og for at give Plads til Sherman, erholdt han Afsked med Pension i 1884. En Tid boede han i St. Louis, men flyttede for nogle Aar siden til New York, hvor han boede ved sin Død.

Efter hans eget Ønske blev hans Levninger i Lørdags begravne i St. Louis, hvor hans Hustru, som for nogle Aar siden døde, ligger begraven.

Jordfæstelsen foregik paa den katholske Golgatha-Kirkegaard med stor militær Pomp.

* * *

David Dixon Porter fødtes i Chester, Del., den 8 Juni, 1813. Efter fuldendt Studier i Columbia College, Washington, fulgte han Faderen, som var Kommandant paa For. Staters Krigsskib „John Adams", paa en Jagt efter Sørøverne ved de vestindiske Øer. Siden tjente han i den merikanske Krig og indgik Aar 1829 som Kadet i For. Staters Flaade. Hans Forfremmelse gik hurtig, og inden lang Tid var han bleven „Kommandør". Aar 1861 erholdt Porter Kommando over den Flotille, som understøttede Admiral Farragut ved Bombardementet af Forterne Jackson og St. Philips, nedenfor New Orleans. Aar 1862 tjente han som Kontraadmiral paa Mississippi-Eskadren, og i Januar, følgende Aar, var han General Sherman behjælpelig med Indtagelsen af Arkansas Port. Aar 1864 fik Porter Kommando over den Flaade, som bombarderede Fort Fisher, og i 1865 tog han virksom Del i Erobringen af samme Fort. I Krigens Løb modtog Admiralen fire forskjellige Takkeskrivelser fra Kongressen, som Erkjendtlighed af hans tapre Færd. Da Krigen var forbi befordredes han til Vice-Admiral, og fungerede mellem Aarene 1865 og 1869 som Forstander for Marineskolen, og forflyttedes derfra til Marinedepartementet i Washington. Aar 1870 udnævntes han til Admiral i Flaaden.

Det truende Jernbane-Trust.

Hvis det er et sandt Rygte, at Gould, Huntington og adskjellige andre Jernbane-Potentater spekulere paa at forene alle deres Besiddelser i et eneste mægtigt Fælles-Trust, er det sandelig paa Tiden, at der gjøres noget for at modarbejde deres Hensigter. Der behøves ingen høj Grad af Skarpsind til at gjennemskue de uundgaaelige Virkninger af en saa samfundsfarlig Alliance. Mindst en Kapital paa $1,000,000,000 — eller over en Fjerdepart af Amerikas Jernbaneejendom—vil komme i Hænderne paa en halv Snes Mænd; al Konkurrance vilde hurtigt blive undertrykt, og hele Nationens Transportvæsen direkte gaa ind under disse faa hensynsløse Folks Kontrol.

Sammenslutning blandt Jernbanerne er den store Kilde, hvorfra al den Jernbaneundertrykkelse, der forarmer og hundser Folket, udflyder. Det er Hovedaarsagen til at den Misfornøjelse, der for Tiden finder Udtryk og søger Lindring gjennem Legislaturerne. Naar Konkurrancen fjernes fra en Industri, være denne saa ubetydelig som den være vil, saa er Folket prisgivet Monopolet. Og naar Konkurrancen skilles ud fra Transportvæsnet, der betinger selve Livet for vor Handel og Industri, da er Pengemagtens Enehersker vælde fuldstændig. De For. Stater vilde da blive Republik — bare af Navn.

Det kolossale Held, som i den senere Tid har kronet Bestræbelserne for Dannelsen af Ringe i Lighed med den paatænkte kjæmpemæssige Jernbane-Trust, viser klart at dettes Realisation vilde baade blive mulig og fordelagtig for D' hrr. Gould og Konsorter. Allerede har de hævdet den forenede Kapitals Evne til at vedligeholde Monopoler udenfor Loven. Det bliver nu Folkets Pligt at rejse sig til Selvforsvar, og strække Lovens Skranker omkring den fælles Fjende: Pengemagten.

Kongelige Indtægter.

(Her efter „Soc.-Dem.")

Den svenske Konge skal eje en Privatformue paa 90 Millioner Kroner, der, anbragte i store velsituerede Aktieselskaber, giver et Rente af mindst 6 pCt., hvilket udgjør en aarlig Indtægt af 5,400,000 Kr. — fem Millioner fire Hundrede tusind Kroner. Ved Siden heraf faar han af Staten en aarlig Løn af en Million Kroner. Hans samlede Aarsindtægt er saaledes 6,400,000 Kr. Hertil bemærker „Arbetet" i Malmø:

„Lad os sige, at en Arbejderfamilie kan slaa sig igjennem med 1000 Kr. om Aaret. Vi faar da til Resultat, at Kong Oscars Aarsindtægter vil være tilstrækkelig til at forsørge 6,400 Arbejderfamilier. Bestaar hver Familie af blot Mand, Hustru og et Barn, vilde altsaa Kongeværdighedens Ophævelse og dens Ejendommes Inddragelse under Staden være tilstrækkelig til at ernære en Arbejderkoloni paa 19,200 Personer, hvad der omtrent svarer til Helsingborgs Befolkning. Og saa fik disse Folk dog en Indtægt, som betydelig overstiger de nuværende Arbejderes Gjennemsnitsløn.

Hvad udretter en Konge? Frankrig, Svejts og Amerika giver os Beviset for, at et Folk kan undvære Kongen og endda klare sig meget godt. Men Skomageren, Skræderen og Arbejderen i Almindelighed kan Folket ikke undvære. Imidlertid er det bestaaende Samfund indrettet saaledes, at et enkelt Medlem for sig alene benytter over 20,000 nyttige Arbejderes Eksistensmidler.

Vi betragter ikke Kongen som mere nnyttig end Bourgeoisiet i Almindelighed. Vi hører ikke til dem, som tror, at Folket vilde blive lykkeligere, selv om man afsatte Kongen og udraabte Republiken. I Kongen ser vi blot den øverste Bourgeois. Han har i tusindvis af lige saa unyttige Bourgeois under sin Throne, og det eneste, der er at gjøre, er at afskaffe hele „Selskabet" eller ogsaa tvinge dem til nyttigt Arbejde, først da bliver der Friheed og Velstand i Landet.

Det er Socialismen, som skal udføre dette Underværk."